

Szeretet és igazság: Két nagy parancsolat

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 82; Mikeás 6:8; Zakariás 7:9-12; Máté 22:34-40; 23:23-30; Lukács 10:25-37

„Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és gyűlöli a maga testvérét, hazug az, mert aki nem szereti a maga testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát” (1Jn 4:20, ÚRK)?

Bízunk benne, hogy Isten végül mindent helyreállít, ugyanakkor az is számít, amit keresztényként itt és most teszünk. Sok igazságtalanságot, gonoszságot nem töröl el most Isten (a kozmikus küzdelem paramétere miatt), ez azonban nem jelenti azt, hogy bennünket ne használna fel a szenvedés és a gonoszságok enyhítésére, amennyire lehetséges. Keresztényi kötelességünk a segítségnyújtás.

Amint láttuk, a szeretet és az igazság együtt jár, elválaszthatatlan egymástól. Isten szereti az igazságot, ebből következően ha szeretjük Istent, az igazságot is szeretni fogjuk.

Ha szeretjük Istent, egymást is szeretni fogjuk, és ehhez tartozik, hogy törődünk a környezetünkben élők jólétével. Nem fordíthatjuk el a fejünket, amikor valakit elnyomnak. Meg kell kérdeznünk: Mit tehetünk egyénileg és közösségekben, hogy Isten szeretetét és igazságát tudjuk képviselni a bűnbeteg világban, és az emberek megismerjék Isten tökéletes jellemét, igazságát és szeretetét?

A KÉT NAGY PARANCSOLAT

Azzal kapcsolatban, hogy mit tehetünk egyénileg és közösségileg Isten szeretetének és igazságának bemutatásáért, jó arra összpontosítani, amit az Úr hagyott meg nekünk.

Olvassuk el Mt 22:34-40 szakaszát! Mit felelt Jézus a törvénytudó kérdésére?

Jézus azt nevezte az első és nagy parancsolatnak, hogy „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből... Ehhez hasonló a második: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták*” (Mt 22:37-40, ÚRK). Az Ószövetségből vette az idézetet.

Olvassuk el Mt 19:16-23 verseit! Mit válaszolt Jézus a gazdag ifjú kérdésére? Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, amit Máté 22. fejezetében a törvénytudónak mondott?

Mi történt itt? Miért így válaszolt Jézus? Mit tanulhatunk ezekből a találkozásokból, bármilyen pozícióban, élethelyzetben legyünk is?

„Krisztus meghatározta az egyetlen feltételt, melynek alapján a főember tökéletes keresztény jellemet alakíthat ki. Szavai bölcsesség igéi voltak, bár komolynak és szigorúnak tűntek. A főember egyetlen reménye az üdvösségre az volt, hogy elfogadja azokat és engedelmeskedik. Magas állása, vagyona leplezetten rossz irányba befolyásolta jellemét. Ha ezeket ápolgatja, Isten helyét foglalják el érzelmvilágában. Akár keveset, akár sokat tart vissza Istentől, ez csökkenti erkölcsi erejét és teljesítőképességét. Teljesen le fogják kötni az evilági dolgok, azokat fogja dédelgetni, legyenek bármily bizonytalanok és értéktelenek” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 438. o.).

Isten nem kéri mindannyiunktól azt, amit a gazdag ifjúnak mondott, hogy adjuk el mindenünket. Viszont vajon van, amihez ragaszkodunk, amiről nem akarunk lemondani, még ha örök romlásba dönthet is?

A KÉT FŐ BŰN

Jézus szerint az a két nagy parancsolat, hogy szeressük Istent és szeressük egymást. Ezeknek a megtartása érdekében áldozatokat kell hozni, amivel a gyakorlatban mutatjuk ki a szeretetet. Ezt jelenti Jézus lábnyomában járni.

Az a két nagy parancsolat, hogy szeressük Istent és szeressük egymást, de vajon mi a két fő bűn?

Olvassuk el Zsolt 135:13-19 verseit! Melyik bűnre mutat rá ez a szakasz is, a Szentírás többi részével együtt?

Az Ószövetség folyamatosan kiemeli az Isten iránti szeretet fontosságát (lásd 5Móz 6:5). Itt meg kell említeni a bálványimádás nagy bűnét, ami éppen az ellentéte Isten szeretetének.

Olvassuk el Zak 7:9-12 verseit! Zakariás szerint mi az, amit Isten elítél? Hogyan hozható összefüggésbe ez és a bálványimádás bűne a két nagy parancsolattal?

Istennek nemcsak a bálványimádás miatt gerjed fel a haragja, amire éppen a szeretet indítja, hanem azért is, ha népével rosszul bánnak – akár egyénileg, akár közösségileg. Haragot vált ki belőle az igazságtalanság, hiszen Ő a szeretet.

Az egész Ószövetség kiemeli: a két nagy bűn mulasztás a két nagy parancsolattal kapcsolatban, hogy szeressük Istent és szeressük egymást. A két legnagyobb bűn a szeretet területén történő mulasztás. Röviden: nem tarthatjuk meg a parancsolatokat, ha nem szeretjük Istent és a többi embert.

„Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és gyűlöli a maga testvérét, hazug az, mert aki nem szereti a maga testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát? Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a maga testvérét is” (1Jn 4:20, ÚRK).

Az Isten iránti szeretetet miért nem lehet elválasztani az emberek szeretetétől?

ISTEN SZERETI AZ IGAZSÁGOT

A Szentírás kijelenti, hogy Isten szereti az igazságot és gyűlöli a gonosz-
ságot (pl. Zsolt 33:5; Ézs 61:8), mélységesen bántja az igazságtalanság, ami
az áldozatok miatt jogos haragot vált ki belőle. Az Ó- és az Újszövetség egé-
szében Isten szenvedélyesen szól az elnyomottak érdekében, miközben jog-
gal haragszik az elnyomókra, a bántalmazókra.

**Olvassuk el a 82. zsoltárt! Hogyan fejezi ki ez a rész is, hogy mennyi-
re fontosnak tartja Isten az igazságot? Mi minden következik ebből
számunkra ma?**

Sok kommentátor úgy érti, hogy ez a szakasz vonatkozik egyrészt a földi
vezetőkre, akik felelősek a társadalmi igazságtalanságokért, másrészt arra is,
amikor Isten megítéli a levegőbeli hatalmasságokat (az „isteneket”), akik
korrupt földi bírók és uralkodók mögött állnak (nyilván démoni erők). Konk-
rétan ezt a kérdést teszi fel a fejedelmeknek: „*Meddig ítélték még hamisan,
és pártoljátok a gonoszokat*” (Zsolt 82:2, ÚRK)?

„*Védellezzétek a szegények és árvák jogát, szolgáltsatok igazságot a
nyomorultnak és elnyomottnak! Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt,
szabadítsátok ki a gonoszok kezéből*” (Zsolt 82:3-4, ÚRK)! Az ószövetségi
próféták itt és másutt is nagy hangon kiáltottak igazságért. A Szentírásnak ez
nem csupán mellékes témája. Minden ótestamentumi prófétának ez a köz-
ponti üzenete, mint ahogy annak is, amit Jézus mondott testi ittléte idején.

Nem titok, hogy mit vár és kér Isten azoktól, akik állítólag szeretik és en-
gedelmeskednek neki. Egészen világosan kijelentette: „*Megmondta neked,
ó, ember, hogy mi a jó, és mit kíván tőled az ÚR: csak azt, hogy igazságot
cselekedjél, szeresd az irgalmasságot, és alázatosan járj Isteneddel*” (Mik
6:8, ÚRK; stb.).

Az egész Szentírásban visszhangzik ez a gondolat. Jézus például ezt
mondta: „*Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha
egymást szeretni fogjátok*” (Jn 13:35; vö. 1Jn 4:8-16).

**Milyen lenne a családjuk és a gyülekezetünk, ha jobban összpontosí-
tanánk Mik 6:8 üzenetére, és tudatosan igyekeznénk eszerint élni, szóval
és tettel? Hogyan látszódna meg még jobban az életünkben ez az elv,
bármilyen körülmények között is legyünk éppen?**

TÖREKEDNI AZ IGAZSÁGRA

A Szentírásban a próféták folyamatosan arra mutattak rá, hogy Isten társadalmi igazságosságra hív, nem riadtak vissza az igazságtalanságok és elnyomás néven nevezésétől. Amikor Istenhez kiáltottak ítéletért, valójában azt kérték, hogy Ő tegyen igazságot.

Ézsaiás próféta például nem válogatta meg a szavait az igazságtalanságokról szólva, amelyeket az ő korában tapasztalt Izraelben. Ma is hangosan és tisztán halljuk, ahogy igazságért kiáltott: *„Tanuljatok jót tenni; törekedjeteK igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét”* (Ézs 1:17). Másutt pedig ezt mondta: *„Jaj azoknak, akik gonosz rendeleteket hoznak... és elrabolják népem szegényeinek igazságát”* (Ézs 10:1-2, ÚRK). Így figyelmeztetett: *„De vajon mit fogtok tenni a meglátogatás és a messziről rátok jövő pusztulás napján? Kihez futtok segítségért, és hol hagyjátok dicsőségeteket”* (Ézs 10:3, ÚRK)?

Hasonlóan hirdette Jeremiás próféta is Isten üzenetét: *„Jaj annak, aki nem igaz úton építi házát, felső szobáit pedig törvényesség nélkül; aki felebarátjával ingyen végeztet szolgálatot, és nem adja meg neki munkája bérért... Atyád tán nem evett és nem ivott? De méltányosan és igazságosan cselekedett, ezért jó dolga volt. Igazságosan ítélkezett a szegény és a nyomorult dolgában, ezért volt jó dolga. Nem ez-e az igaz ismeret felőlem? – ezt kérdi az ÚR”* (Jer 22:13, 15-16, ÚRK).

Olvassuk el Mt 23:23-30 szakaszát! Jézus tanítása szerint mi a legfontosabb dolog? Mire utalt azzal, hogy „amik nehezebbek”?

Nehogy valaki azt gondolja, hogy az igazságtalanság csak az ószövetségű prófétákat bántotta! Jézus szolgálatában világosan látszik, hogy ez Őt is különösen aggasztotta. *„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhanyagoljátok azt, ami a törvényben ezeknél fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget! Pedig ezeket kellene cselekedni és azokat sem elhagyni”* (Mt 23:23, ÚRK). *Lukács evangéliuma* párhuzamos szakaszában pedig ezt panaszolja: *„mellőzitek az ítéletet és az Isten iránti szeretetet”* (Lk 11:42, ÚRK).

Mit neveznénk ma „nehezebbnek”, „fontosabbnak”, „a menta, a kapor és a kömény megtizedelésénél”? Mi az, amire leginkább összpontosítanunk kell?

KI AZ ÉN FELEBARÁTOM?

Lukács beszámolója szerint közvetlenül miután Jézus megnevezte a két nagy parancsolatot, hogy szeressük Istent és az embereket, egy törvénytudó „*igazolni akarva magát, azt kérdezte Jézustól: De ki az én felebarátom*” (Lk 10:29, ÚRK)? Válaszul Jézus elmondta a ma már jól ismert, de akkor megdöbbenést kiváltó példázatot az irgalmas samaritánusról.

Olvassuk el az irgalmas samaritánus történetét Lk 10:25-37 szakaszában! Mit fejez ki ez a példázat, ami összecseng a próféták szavával, akik kegyelemre és igazságra szólítottak? Az emberiség történelme során milyen igazságtalanságokat követtek el különböző népcsoportok „másokkal”?

Jézus nemcsak beszélt az igazságról, hanem éppen azért jött, hogy elhozza azt! Benne teljesedett és fog teljesedni a próféták igazságra hívó szava, igazság utáni vágya (lásd Lk 4:16-21; vö. Ézs 61:1-2). Ő a világ reménye, kiváltképp azoké, akik felismerik, hogy szükségük van szabadításra.

A hatalomra, Isten trónjára törő ellenséggel éles ellentétben Jézus megalázza magát, és közösséget vállalt a bűn, az igazságtalanság és az elnyomás áldozataival (anélkül, hogy a bűn foltot ejtett volna rajta). Legyőzte az ellenséget, mert szeretettel feláldozta magát, hogy elhozza az igazságot Ő, aki igaz és minden hívő megigazítója. Hogyan állíthatjuk, hogy fontos számunkra a törvény, aminek megőrzéséért Krisztus az életét adta, ha nem törődünk azzal, ami a szavai szerint „*a törvényben ezeknél fontosabb*” (Mt 23:23, ÚRK)?

A Zsoltárokból ezt olvassuk: „*És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan. És lesz az Úr nyomorultak kővára, kővár a szükség idején*” (Zsolt 9:9-10). „*Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ad az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. Az Úr megnyitja a vakok szeméit, az Úr felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat. Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja*” (Zsolt 146:7-9).

Fogalmazhatna még világosabban Isten Igéje azzal kapcsolatban, hogy segítenünk kell a szükségben lévőknek, a szenvedőknek?

Mit tanulhatunk Jézus életéből és szolgálatából? Hogyan viszonyuljunk a szükségben lévőkhez? Olyan csodákat nem tudunk tenni, mint Jézus, a segítségünk hogyan lehet mégis „csodás” a szenvedők számára?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A szombat” c. fejezete, 229-236. o.

„A kémekek nem mertek Krisztusnak válaszolni a sokaság jelenlétében, mert féltek, hogy bajba keverednek. Tudták, hogy Ő igazat szól. Ők viszont inkább hagytak szenvedni egy embert, mintsem hogy megszegjék hagyományait, miközben a barmon segítettek, mert különben tulajdonosa kárt vallott volna. Tehát több gondjuk volt az oktalan állatra, mint az emberre, akit Isten saját képére teremtett. A példa szemlélteti az összes hamis vallás működését. Ezek egy olyan vágyból erednek, hogy az ember Isten fölé akarja helyezni saját magát, végül azonban mélyebbre süllyed az állatnál. Minden, Isten fennhatósága ellen síkra szálló vallás megfosztja az embert attól a dicsőségtől, amelyben a teremtéskor részesült, és amelyet Krisztus által nyerhet vissza. Minden hamis vallás arra tanítja híveit, hogy hunyjanak szemet az emberi szükségletek, szenvedések és jogok fölött. Az evangélium nagyra értékeli az embert, mint Krisztus vére árán megváltott lényt, és azt tanítja, hogy gyöngéd figyelemmel kell viseltetni az emberi szükségletek, bajok iránt. Az Úr így szól: *»Drágábbá teszem az embert a szinaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál«* (Ézs 13:12).

Amikor Jézus azzal a kérdéssel fordult a farizeusokhoz, hogy szabad-e szombatnapon jót vagy gonoszt cselekedni, életet menteni vagy kioltani, saját gonosz szándékaikkal szembesítette őket. Ők keserű gyűlölettel életére törtek, míg Jézus életet mentett, örömet okozott a sokaságnak. Jobb-e tehát szombaton ölni – ahogy titokban tervezték –, mint a beteget meggyógyítani, ahogyan Ő tette? Tisztességesebb dolog-e a szívben gyilkolni Isten szent napján, mint minden embert úgy szeretni, hogy ez az irgalmasság cselekedeteiben jusson kifejezésre” (i. m. 234. o.)?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Minden hamis vallás arra tanítja híveit, hogy hunyjanak szemet az emberi szükségletek... fölött.” Miért és hogyan igaz ez? Mit tehetünk tudatosan, nehogy érzéketlenné váljunk az emberi szükségletek iránt a gyülekezetünk körein belül és kívül?
- 2) Ki az én felebarátom? Ki a te felebarátod? Ha Krisztust követjük, hogyan leszünk hasonlóak a samaritánushoz, aki a szeretet jegyében emelkedett felül kora válaszfalain?
- 3) Isten szereti az igazságot és a kegyelmet. Hogyan viszonyulunk tehát a számára fontos dolgokhoz? Hogyan összpontosíthatunk jobban arra, amit Jézus „nehezebbnek” vagy „fontosabbnak” mondott?

BAKONYI ISTVÁN:

VONULÓ

Évek, vonulások a fogyó időben.
Közelít a vég. Vég nélkülien. Ki tudja, mikor...
Szösszen a perc, az óra, a nap.
Csak Ő tudja, mi lesz. Legyen meg az akarata!

URAM,

az hogy van, amikor csendes az imám,
a válaszd késik?
Aztán a dühöngés perceiben jön a megoldás.

FÉL-ELEM

Félek. A félelemtől. A háborútól. Az erőszaktól. A gyöngeségtől.
Attól, hogy nem láthatom azt, akit látnom kell. Hogy látva lássak.
Félek a magánytól. Pedig nem vagyok magányos. Félek a haláltól.
Pedig élek.
Vagy csak az odavezető úttól?
„Ne félj, mert megváltottalak...”